

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2017. november 9. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt I.rendű vádlott neve ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2017. április 25. napján kihirdetett **1.B.942/2016/26.** számú ítéletét

megváltoztatja:

I.rendű vádlott neve vádlott cselekményét emberölés bűntette kísérletének [Btk. 160. § (1) bekezdés] **minősíti.**

A feltételes szabadság kizárására vonatkozó rendelkezést **mellőzi.**

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját **25 (huszonöt) évben állapítja meg.**

A Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bjk.483/2016/1. tételszám alatt kezelt 1 db horganyzott acélcső, valamint a Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányságnál - helyesen - **Bnyt.43/2016/2-3.** tételszám alatt kezelt 2 db szagnyom **megsemmisítését rendeli el.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy az első fokú eljárásban felmerült és a vádlott által fizetendő büntügyi költség összege helyesen: **325.595.- (háromszázhuszonötezer-ötszázkilencvenöt) forint.**

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság I.rendű vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont].

Ezért a vádlottat mint erőszakos többszörös visszaesőt életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház, és hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által 2016. február 10. napjától 2016. február 26. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította.

A nyomozati eljárás során lefoglalt, és a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bjk.483/2016/1-2. tételszám alatt kezelt 1 db horganyzott acélcső és 1 db keretes szemüveg,

valamint a Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányságnál BNYT/2016/43/2-3. tételszám alatt kezelt 2 db szagnyom lefoglalását megszüntette és az 1./ tételszám alatti acélcsövet **tanú 1 neve** sértettnek, míg a 2./ tételszám alatti szemüveget I.rendű vádlott neve vádlottnak kiadni rendelte, a 2 db szagnyomnak pedig a tárgyletként kezelését rendelte el.

Kötelezte a vádlottat az első fokú eljárás során felmerült 268.974.-Ft büntügyi költség megfizetésére.

Az első fokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be I.rendű vádlott neve vádlott és védője egyezően elsődlegesen felmentés, másodlagosan eltérő minősítés megállapítása és a büntetés enyhítése érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.231/2017/1-II. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Eljárási szabálysértésekre, a tényállás kiegészítésére és helyesbítésére, a bűnösségi körülményekre és a jogi indokolás kiegészítésére tett észrevételei mellett az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen a fellebbezését akként módosította, hogy elsődlegesen az első fokú ítélet megalapozatlanságára tekintettel a vádlott felmentésére, másodsorban eltérő minősítésre, életveszélyt okozó testi sértés büntettének megállapítására és ezzel együtt a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését kiegészítette akként, hogy harmadlagosan erős felindulásban elkövetett emberölés büntette kísérletében indítványozta megállapítani a vádlott bűnösségét. Negyedsorban az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

Osztotta a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség azon álláspontját, hogy az első fokú ítélet nem tartalmazza az emberölés és az életveszélyt okozó testi sértés elhatárolásának alapját képező alanyi és tárgyi tényezőket, miután azok nem kerültek felderítésre.

Utalt a Kúria 2/2013. számú BJE határozatnak arra a megállapítására, hogy amikor az akaratelhatározás és az elkövetés között rövid az időköz (a szándék hirtelen alakult ki), akkor előfordul, hogy hiányzik a halálos eredmény bekövetkezésének előrelátása, és jelentősége lehet a tevékenység indítóokának is, nevezetesen, hogy a véghezvitel támadás, védekezés, vagy elhárítás céljából történt-e. Az egyenes szándékkal elkövetett ölési cselekmények esetében csaknem kizárt, hogy az elkövetőt valamilyen külső vagy belső - rendszerint felismerhető - tényező ne motiválta volna. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott cselekménye esetén indító okot, motívumot nem talált. A sértett és a vádlott között korábban konfliktus nem volt, lényegében rokonoknak tartották egymást, baráti viszony volt közöttük. A vádlott bűnösségére következtetést álláspontja szerint levonni azért sem lehet, mivel a sértett úgy nyilatkozott az eset után, hogy elképzelhetetlennek tartja azt, hogy őt a vádlott bármilyen módon bántalmazta volna, és ilyenre nem is emlékezett. E körben utalt az igazságügyi szakértői vélemény azon megállapítására, hogy a sértett a cselekmény során mindvégig tudatánál volt, így mindenképpen emlékeznie kellett volna az ő sérelmére elkövetett cselekményre. Mindezekre figyelemmel álláspontja szerint nem lehet minden kétséget kizáróan megállapítani, hogy a vádlott követte el a vádbeli cselekményt. Erre figyelemmel elsődlegesen az ellene emelt bűncselekmény vádja alól történő felmentését, másodlagosan pedig az életveszélyt okozó testi sértés büntetében történő büntetőjogi felelősségének megállapítását indítványozta.

A védő álláspontja szerint a cselekmény elkövetésének rövid időtartamára, az említett felderítetlen alanyi tényezőkre figyelemmel, miszerint indító ok, motívum nem állapítható meg a vádlott részéről, ezért legfeljebb az erős felindulásban elkövetett emberölés büntettének kísérlete állapítható meg.

Az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányuló indítványát pedig azzal indokolta, hogy az ítélet indokolása szűkszavú, az elkövetés alanyi és tárgyi tényezőit nem részletezi. Utalt a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában írt azon szabálysértésre, hogy dr. szakértő 1 igazságügyi szakértőt a törvényszék nem az eljárási szabályoknak megfelelően nyilatkoztatta arra nézve, hogy vele szemben kizáró ok áll-e fenn, így álláspontja szerint az általa a tárgyaláson előadottak nem használhatók fel bizonyítékként. Az új eljárásban az igazságügyi szakértőt a törvényes figyelmeztetést követően nyilatkoztatni kell ismételtén a bántalmazás körülményeire és arra, hogy miután nem csak a sértett fejét érték ütések, a fejen kívüli ütések mennyire lehet célzottak tekinteni, illetve arra is, hogy milyen indulati állapotban történt az elkövetés. Álláspontja szerint csak ezt követően lehetne megnyugtatóan megállapítást tenni az elkövetés alanyi és tárgyi tényezőire, illetve levonni következtetést az esetleges erős felindulásban történt elkövetésre is.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a fellebbezési nyilvános ülésen az átiratban foglaltakat mindenben fenntartotta.

A védő eltérő minősítésre irányuló módosított fellebbezését illetően kifejtette, hogy nincs tényállásbeli alapja az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapításának, miután nem merült fel adat arra, hogy a vádlott miért támadt a sértettre. A vádlott indulatos és feszült volt, felszólították a magatartása abbahagyására, amelyet követően történt a sértett bántalmazása. Nem lehet következtetést levonni arra, hogy a cselekményt menthető felindulás motiválta így nem osztotta az eltérő, enyhébb minősítésre vonatkozó védelmi indítványt.

A védő a viszonzásban arra vonatkozóan, hogy annak, hogy a fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az erős felindulásban történt emberölés elkövetésére tényállási alappal nem lehet következtetni, az az oka, hogy a tényállás e vonatkozásban nincs felderítve, amelyre figyelemmel ismételtén utalt az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítványának indokaira.

I.rendű vádlott neve vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy amennyiben emberölésre irányuló szándékkal történt volna az elkövetés, akkor nem hagyta volna a sértettet eszméleténél, hanem a halálának bekövetkeztéig üti. E körben utalt arra, hogy amikor a többiek a garázsba érkeztek, ő állt a sértett mellett, ezt követően már bántalmazás nem történt és a sértett eszméleténél volt. Előadta továbbá, hogy miután a sértettel baráti viszonyban voltak, nem is olt oka bántani őt.

Az ítélet tábla I.rendű vádlott neve vádlott büntetésének enyhítésére irányuló fellebbezéseket ítélte alaposnak.

A Be. 348. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést nem vétett.

Osztva a fellebbviteli főügyészség álláspontját megállapította, hogy eljárási szabályt sértett ugyanakkor a törvényszék, amikor a 2017. április 25. napján megtartott tárgyalási napon dr. szakértő 1 igazságügyi orvosszakértőt kizárólag arra nyilatkoztatta, hogy elfogultnak érzi-e magát.

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 110. § (1) bekezdése szerint a szakvélemény szóbeli előadása előtt meg kell állapítani a szakértő személyazonosságát, és tisztázni kell, hogy nincs-e vele szemben kizáró ok.

A Be. 103. § (1) bekezdése sorolja fel azokat az okokat, amelyek fennállása esetén nem járhat el a szakértő, és amely a szakértő elfoglaltságán kívül több más okot is tartalmaz, mint amit az elsőfokú bíróság tisztázott.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában írt álláspontot osztva az ítélet tábla megállapította, hogy az ügyben nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy az igazságügyi szakértővel szemben bármelyik oka a kizárásnak fennállt volna. Miután az első fokú iratok között 10. sorszám alatti szakértői vélemények kiegészítését elrendelő végzésben a törvényszék a kizárási okokra figyelmeztette az igazságügyi szakértőt, aki nem tett erre irányuló bejelentést, a szakértő tárgyaláson tett nyilatkozata törvényesen beszerzett, és mint ilyen, bizonyítékként értékelhető.

Pusztán megjegyzi az ítélet tábla, hogy dr. szakértő 1 igazságügyi szakértő a tárgyaláson a sértett maradandó fogyatékosságára vonatkozóan érdemi megállapítást nem tudott tenni, amely megegyezett a korábbi, nyomozás során készült igazságügyi szakértői véleményben foglaltakkal.

Megállapította az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás felderítéséhez szükséges körben és mértékben a bizonyítást felvette. Kihallgatta a tanúkat, beszerezte a vádlott cselekményének motivációjára vonatkozó bizonyítékokat is, így mindent megtett a tényállás felderítése érdekében. Olyan bizonyítás nem volt, amit elmulasztott az elsőfokú bíróság felvenni. A cselekményt közvetlenül megelőző, illetve követő eseményekre vonatkozóan **tanú 1 neve, tanú 2 neve, tanú 3 neve** és tanú 4 tanúk által tett vallomások alapján, a vádlottnak a bűncselekmény elkövetését tagadó és a sértett bántalmazását négy ismeretlen személy által elkövetettkénti vallomásával szemben kizárta, hogy más személy követte el a bűncselekményt. Kellő indokát adta annak, hogy miért ez utóbbi tanúvallomásokot fogadta el a vádlott védekezésével szemben.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése körében nem tett iratellenes megállapítást annak kivételével, hogy a 10. oldal 5. bekezdésében és a 11. oldal 4. bekezdésében a vádlott igen rövid idő alatt egy kifejezetten nehéz eszközzel számos, legalább - nem kilenc, hanem helyesen - **tíz** alkalommal ütötte meg a sértettet (nyomozati iratok 105. és 116. lapszámai alatti igazságügyi szakértői vélemény).

A bizonyítékok értékelése az azokat észlelő elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nem kerülhet sor, így a tényállást támadó és a bizonyítékok újramérlegelésére irányuló, a vádlott felmentését, illetve az eltérő tényállás alapján enyhébb minősítést célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az ítélet tábla az iratok egybehangzó adatai alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - osztva a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában írtakat is - az alábbiakkal egészítette ki, illetve helyesbítette:

Az ítélet 3. oldal 1. bekezdés utolsó mondatát akként helyesbítette, hogy a feltételes szabadság - helyesen - **2010. június 26. napján** telt le eredményesen,

a 3. oldal 2./ pont alatti elítélés adatait azzal egészítette ki, hogy a vádlott ezen szabadságvesztés büntetését **2009. február 11. napján** töltötte ki,

a 3. oldal 3./ pont alatti korábbi elítélés adatait azzal egészítette ki, hogy a másodfokon eljáró Veszprém Megyei Bíróság 3.Bf.48/2011/4. számú határozata **2011. április 12. napján** emelkedett jogerőre, illetve akként helyesbítette, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetését **2011. augusztus 18. napján** töltötte ki,

az ítélet 3. oldalán a 4./ pont alatti korábbi elítélés adatait azzal egészítette ki, hogy a vádlott az ítélet alapját képező bűncselekményeket **2010. szeptember 20. napja és 2010. október 13. napja**

között követte el,

az ítélet 4. oldal alulról a 2. bekezdését és az 5. oldal 2. bekezdését akként helyesbítette, hogy a vascső - helyesen - **88 cm** hosszú (nyom. iratok 103. oldal 3. bekezdés igazságügyi szakértői vélemény).

I.rendű vádlott neve vádlottat utóbb a Szegedi Járásbíróság a 2017. június 27. napján jogerőre emelkedett 2.B.4501/2016/22. számú ítéletével a 2016. január 16. napján elkövetett garázdaság vétsége miatt 6 hónap börtönre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte (másodfokú iratok között elfekvő bűnügyi nyilvántartás adatai).

A fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel együtt az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottnak bizonyult, amely így a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat iratszerűen és logikusan, egyenként és egymással összevetve kellő részletességgel értékelte és mérlegelte. Megfelelő indokát adta, hogy mely bizonyítékokat, milyen körben, és miért fogadott el a tényállás megállapítása során.

A megállapított tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A fellebbezések a bűncselekmény minősítését is támadták. A másodfokú bíróság részben eltérő minősítést állapított meg az elsőfokú bíróság által megállapítottához képest az alábbiakra tekintettel:

Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a vádlott egyenes szándékkal követte el az emberölést. A másodfokú bíróság egyetértett abban, hogy a vádlott cselekménye emberölés, de nem osztotta azon álláspontot, hogy a vádlott a sértett halálát kívánva, egyenes szándékkal követte el a bűncselekményt.

Az elsőfokú bíróság az objektív tényállási elemeket helyesen vette figyelembe, ennek körében értékelte a vádlott magatartását megelőző, illetve követő eseményeket, illetve I.rendű vádlott neve vádlott és **tanú 1** neve sértett kapcsolatát. Ennek körében megállapította, hogy a vádlott és a sértett között jó viszony volt, a vádlott pontosan meg nem határozható mértékű alkoholos befolyásoltság állapotában volt, amit megelőzően egy-két napon belül pontosan meg nem határozható mennyiségű Rivotril, illetve a központi idegrendszerre ható tramadol hatóanyag-tartalmú tablettákat vett be. A sértett élettársától, **tanú 2**től több alkalommal pénzt, italt, illetve cigarettát követelt, és miután ezeket nem kapta meg, egyre feszültebb és idegesebb állapotba került. Ezen túlmenően a vádlott attól is feszült volt, hogy hamarosan meg kellett kezdenie a végrehajtandó szabadságvesztés büntetésének a letöltését. Ezen állapotában tanú 5t a garázs belsejébe lökte, amelyet követően **tanú 1** neve sértett felszólította a vádlottat, hogy hagyja abba ezt a viselkedést, amire a vádlott nem volt hajlandó, majd ezt követően került sor a sértett nagyon rövid időn keresztül történő, mintegy 1-2 perc alatt lefolytatott bántalmazására.

A bántalmazást követően a helyszínre érkezett tanú 3, tanú 4 és **tanú 2**, akik **tanú 1** neve sértettet a földön fekvő, erősen vérző fejjel, eszméleténél lévő állapotban találták meg oly módon, hogy a vádlott a sértett mellett állt. I.rendű vádlott neve vádlott ekkor a sértettet már nem bántalmazta, majd elszaladt a helyszínről, az eszméleténél lévő sértettet hátrahagyva.

I.rendű vádlott neve vádlott tehát nem más személy magatartásának hatására, hanem önkéntesen hagyott fel a sértett bántalmazásával, és azt már akkor abbahagyta, amikor a sértett eszméleténél

volt. A vádlott az egész cselekmény folyamán alapvetően indulati állapotban volt, amely indulati állapota nem a sértett személyével volt szoros összefüggésben. A sértett bántalmazását magától hagyta abba, amikor a sértett még a vádlott által is észlelhetően eszméleténél volt, amelyre figyelemmel tévedett a törvényszék, amikor arra az álláspontra jutott, hogy a vádlott szándéka a bántalmazás közben kiterjedt a sértett halálára, azt kívánta. A fenti körülményekből azt lehetett megállapítani, hogy a sértettet ért legalább tíz rendbeli erőbehatás, amely közül egy nagy erejű érte a fejet, további négy nagy erejű ütés a törzset, míg a többi közepes-nagy, közepes, kis-közepes és kis erejű ütés volt, amelyek ereje, száma alapján a vádlott az esetleges halálos eredménybe belenyugodott, azaz a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 7. § 2. fordulata szerinti eshetőlegesen szándékkal valósította meg az emberölés büntettének kísérletét.

A fenti ütések közül az első ütestől a sértett a földre került, majd a vádlott a földön fekvő, magatehetetlen sértettet tovább ütötte, amelynek eredménye halálos lehetett volna. A sértett halálát kizárólag a gyors, szakszerű orvosi segítségnyújtás előzte meg, amely megmentette a sértett életét, ugyanakkor a segítséget nem a vádlott, hanem tanú 4 kérte. Mindezekre figyelemmel, önkéntes eredmény-elhárítás nem állapítható meg a vádlott javára.

A fentiekre alapján az enyhébb, életveszélyt okozó testi sértés büntette szerinti minősítésre irányuló fellebbezés eredményre nem vezetett.

Ami az erős felindulásban elkövetett emberölés büntettének kísérletére irányuló védői álláspontot illeti, rámutat az ítéletábra, hogy az erős felindulás az elmeműködés éplélektani talaján keletkező tudatszűkülést jelentő érzelmi állapot. Az elkövető olyan feldúlt állapotban valósítja meg a cselekményt, amelyben tudata elhomályosodik, belső egyensúlya megbomlik, és ennek eredményeként a meggondolás, megfontolás szokásos megtartása lehetetlenné válik. Az erős felindulásnak méltányolható okból kell származnia, ami valamilyen külső inger vagy ok, és ez az ok váltja ki az érzelmi fellobbanást. A külső ok által kiváltott indulat erkölcsileg is méltányolható kell hogy legyen. A cselekményt közvetlenül megelőzően keletkezik a külső ok, leggyakoribb a sértett előzetes magatartása, amely az elkövetőben felháborodást, haragot vagy félelmet idéz elő.

Osztotta az ítéletábra a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselőjének álláspontját, hogy ilyen méltányolható okot a bizonyítási eljárás során nem lehetett megállapítani, arra vonatkozóan semmilyen bizonyíték nem merült fel, és így hiányzik annak a tényállásbeli alapja.

Erre figyelemmel az erős felindulásban elkövetett emberölés kísérletének, mint enyhébb minősítésnek a megállapítására irányuló védői fellebbezés nem vezethetett eredményre.

Nem osztotta az ítéletábra az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontját, hogy a vádlott az emberölés büntettének kísérletét különös kegyetlenséggel követte el. Az irányadó tényállás szerint a vádlott a sértettet a 88 cm hosszú, 3,3 cm átmérőjű, 2,2 kg súlyú vascsővel mintegy 10 alkalommal nagy-, közepes-nagy-, kis-közepes-, közepes- és kis erővel rövid időn keresztül, alig 1-2 percig bántalmazta. A bántalmazás tehát időben semmiképpen nem volt elhúzódó jellegű, az ütések száma pedig önmagában nem olyan nagy, amelyből a különös kegyetlen elkövetési módra lehet következtetni, bár az elkövetés módja kétség kívül közel állt ahhoz.

A fentiekre figyelemmel az ítéletábra mellőzte e minősítő körülmény megállapítását, és I.rendű vádlott neve vádlott cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző, aszerint minősülő és büntetendő emberölés büntette Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti kísérletének minősítette.

Az eltérő minősítés érdemleges kihatással volt az alkalmazható jogi szankcióra is.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság mikor megállapította, hogy I.rendű vádlott neve vádlott erőszakos többszörös visszaesőnek minősül [Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pont - helyesen - c) alpontja]. Miután az elsőfokú bíróság az emberölés súlyosabban minősülő esetében állapította meg a vádlott bűnösségét és vele szemben életfogytig tartó szabadságvesztést szabott ki, ezért a Btk. 44. § (1) bekezdés h) pontja, valamint a (2) bekezdés a) pontja alapján mint erőszakos többszörös visszaesőt a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből kizárta.

A fentiekben már kifejtettek szerint az ítéletábra az emberölés alapesetében állapította meg a vádlott bűnösségét.

A Btk. 90. § (2) bekezdése szerint az erőszakos többszörös visszaesővel szemben az erőszakos többszörös visszaesőkénti minősítést megalapozó bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a kétszeresére emelkedik. Ha a büntetési tétel így felemelt felső határa a 20 évet meghaladná, vagy a törvény szerint a bűncselekmény életfogytig tartó szabadságvesztéssel is büntethető, az elkövetővel szemben életfogytig tartó szabadságvesztést kell kiszabni.

A Btk. 160. § (1) bekezdése szerinti emberölés büntetnének alapesete 5-től 15 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, így a büntetési tétel felső határa 30 évre emelkedik, vagyis a 20 évet meghaladja, ezért a vádlottal szemben életfogytig tartó szabadságvesztést kellett kiszabni.

A Btk. 44. § (1) bekezdésében foglaltak szerint - miután az emberölés alapesete az ott írt felsorolásban nem szerepel - ezen bűncselekménynél a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem zárható ki még akkor sem, ha az elkövető erőszakos többszörös visszaeső.

Az irányadó bírói gyakorlat szerint ugyanis az életfogytig tartó szabadságvesztésből csak a törvényben felsorolt - akár személy elleni, akár dolog elleni - erőszakkal elkövetett bűncselekmény miatti elítélés esetén zárható ki a terhelt a feltételes szabadságból (BH2015. 145.).

Mindezekre figyelemmel a vádlott a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményében részesülhet. A Btk. 43. § (1) bekezdésében írtak szerint annak legkorábbi időpontját legalább 25, legfeljebb 40 évben állapítja meg a bíróság, amelynek során a bűnösségi körülményeket kell mérlegelni.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülményeket akként helyesbítette, illetve egészítette ki, hogy további enyhítő körülmény az, hogy a vádlott eshetőleg szándékkal valósította meg a bűncselekményt, továbbá - annak közeli és befejezett jellege miatt csak csekélyebb fokban - a kísérleti szakban rekedése a bűncselekménynek.

A súlyosító körülmények körében helyesen az súlyosít, hogy a cselekményt a vádlott a vele szemben folytatott büntetőeljárások hatálya alatt követte el, valamint az, hogy a cselekményt a vádlott a 4./ sorszám alatti korábbi elítélésének végrehajtása befejezése előtt, míg az 5./ sorszám alatti korábbi jogerős elítélése után rövid idővel követte el. További súlyosító körülmény a különös kegyetlenséget megközelítő elkövetési mód.

Az így figyelembe vett bűnösségi körülmények értékelését követően az ítéletábra a vádlott esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a törvényi minimumban, 25 évben állapította meg, amely időtartam szükséges, de egyben elegendő is a büntetési célok elérése érdekében.

Az ítéletábra a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bjk.483/2016/1. tételszám alatt kezelt 1

db horganyzott acélcső sértett részére történő kiadása, valamint a Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányságnál - helyesen - Bnyt.43/2016/2-3. tételszám alatt kezelt 2 db szagnymom tárgyletként kezelése helyett azok megsemmisítését rendelte el a Be. 155. § (8) bekezdése alapján, miután értéktelenek és az eljárás jogerősen befejeződött, így a szagnymomok tárgyletként történő kezelése nem indokolt.

A Be. 372. § (1) bekezdése szerinti fentebb részletezett megváltoztatások mellett az elsőfokú bíróság ítéletének további rendelkezései törvényesek, amelyre figyelemmel azokat az ítélőtábla a Be. 371. § (1) bekezdésének megfelelően helybenhagyta azzal, hogy miután az elsőfokú bíróság az eljárás során felmerült bűnügyi költség összegének megállapítása során számítási hibát vétett, ezért azt az ítélőtábla a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette.

Helytállóan rendelkezett az elsőfokú bíróság az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról azzal, hogy annak jogszabályi alapja helyesen a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése, amelyet az ítélőtábla ezúton helyesbített.

Az ítélet ellen a fellebbezés a Be. 386. §-a alapján kizárt.

Szeged, 2017. november 9.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

. Halász Edina s.k.
előadó bíró

. Nagy Erzsébet s.k.
bíró

A Szegedi Ítélőtábla Bf.II.490/2017/7. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 1.B.942/2016/26. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon **jogerőre emelkedett és végrehajtható.**

Szeged, 2017. november 9.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő